

„И женитѣ, казва Апостолъ Павелъ, да ся обличятъ по прилика и да ся китѣтъ съ цѣломъдріе, а не съ златни красила, ни съ маргарецъ, ни съ скъпоцѣнни дрѣхи, нѣ съ такиви дѣла, каквито приличятъ на благоговѣйни жени.“

Тия думи ся приспособяватъ и на мъжъето.

Кога ще поздравимъ нѣкого, не трѣба да си свалями шапката близо до него, нѣ петъ шесть стѣпки по надалечъ. Не можемъ подробно забелѣжи, кога трѣба да си открывими главата; въобще трѣба да правимъ това когато срѣщнемъ нѣкого, когото познаваме.

Поздравленіето, което е свойственно на насъ, българиѣ, е да си поклонимъ малко главата, като, въ сѣщото врѣме, си гудимъ дѣсната рѣка на сърдцето.

IV.

За храната.

Богъ не възбранява да ѣдемъ отъ нѣщата, които природата ни дава, нѣ вѣрата ни възбранява лакомството.

Когато сме на трапезата, трѣба да приказваме безъ лицемѣрие и да не примласкуваме за ястіята, които сѣ сложени.

Въздържаніето изискува да ѣдемъ на урѣчени часове, до колкото врѣмето и работата ни го допрощаватъ. Не трѣба да зимами примѣръ отъ онія дѣца, на които е нужно да даваме да ѣдѣтъ и да пѣтъ въ неурѣчени часове, защото тѣ може да сѣ, или по не-възрастни отъ насъ, или по безсилни; и ще ся счита за лакомъ онзи, който ѣде сѣки чясъ, и за пѣница онзи, който пѣ безъ нужда и безъ врѣме.

По нѣкога роднини и пріятели правѣтъ помежду си угощенія. Въ такива угощенія не трѣба да ся вижда раскошество, защото дѣцата, които чясто тамъ при-